

"Немав многу пари, но желбата ми беше голема. Не ја реновирав старата куќа, бидејќи тоа не беше можно затоа што беше значително рунирана, но и преголема. Изградив нова, помала, ненарушувајќи ја градителската традиција, на истото место каде што беше старата", вели господинот Бркоски.

Одаите на куќата на господинот Мелетије се преполни со стари фотографии, каде што се прикажани неговите родители, бабите и дедовците, изгледот на Галичник од 1912 година па сè до 1980 година, невестинските ковчези од 1928 година од неговата мајка Ана, оригиналниот разбој за ткаење, утијата на кумур, гуѓумите, бутимот, софрата, трношците, бакарните котли... стари предмети кои се пронајдени запретани во урнатините на старата куќа.

НОВОИЗГРАДЕНАТА КУЌА ПРЕУБАВО СЕ ВКЛОПУВА ВО АМБИЕНТОТ

ЗАБОРАВЕНИО ПОРТИТЕ НА

Воодушевен од прекрасниот Галичник, горд од сознанието дека неговите корени никнале токму на распосланите падини на планината Бистра, Мијакот Мелетије Бркоски му се врати на родното огниште, обновувајќи ја старата куќа наследена од неговиот татко Лазар. Благодарение на неговиот ентузијазам, труд и неисцрпна енергија и поведен од галичкиот дух за само неколку седмици, до старата разурната куќа, ненапуштајќи го галичкиот стил, гради нова која преубаво се вклопува во амбиентот.

Иако првобитниот поглед кон старата куќа, разурната и обрасната во трева, предизвикала мала болка и носталгија кон едно време, сепак тоа не го поколебува амбициозниот Мелетије повторно да ѝ го врати традиционалниот изглед.

СТАРИТЕ ПРЕДМЕТИ, ЧЕРГИТЕ, Т

Мелетије Бркоски, кој во јавноста е познат како еден од најголемите истражувачи на македонското културно наследство, автор на "Приказните од Мијачијата" на МТВ и во емисијата на Марина Дојчи-

новска "Македониум" и уредник на "Антологијата на мијачките великани", е еден од ретките кој се вратил во Галичник и на темелите на куќата која ја наследил од своите предци подигнал нов дом.

Т КЛУЧ ГИ "ОТВОРИ" СТАРОТО ОГНИШТЕ

РОНОШЦИТЕ, ЦРНОБЕЛИТЕ ФОТОГРАФИИ - ПОТСЕТНИК НА ЕДНО ДАМНЕШНО ВРЕМЕ

"При една посета на Галичник, прв пат имав можност да ја видам куќата во која мојата фамилија живеела со генерации наназад. Беше разурната, обрасната со крошните на неколкуте дрвја, чии корени растеа од местото на некогашниот клет. Стоејќи така одлучив повторно да изградам куќа. Немав многу пари, но желбата ми беше голема. Не ја реновирав старата куќа, бидејќи тоа не беше можно, затоа што беше многу руинирана, но и преголема. Изградив нова, помала, ненарушувајќи ја градителската традиција, на истото место каде што беше старата куќа. Има издолжена основа, а со својата подолга оска лежи нормално на изохипсите на теренот. Поради косиот терен куќата има повеќе влезови, по еден на секое висинско ниво. Приземјето е од тесен и кршен камен, а катот од дрвен материјал, со многу инвентивно решени фасади и со функционален внатрешен простор", објаснува господинот Бркоски.

Неговата куќа има две нивоа. На пр-

ОРИГИНАЛНИОТ РАЗБОЈ ЗА ТКАЕЊЕ

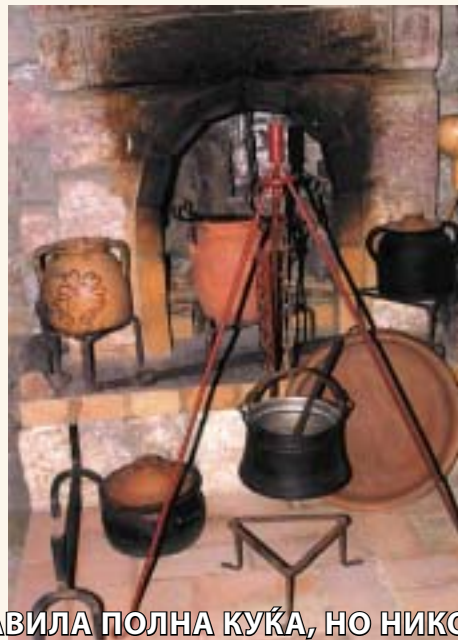
жани неговите родители, бабите и девојците, изгледот на Галичник од 1912 година па сè до 1980 година, невестинските ковчези од 1928 година од неговата мајка Ана, оригиналниот разбој за ткаење, утијата на кумур, ѓугумите, бутимот, софрата, трношците, бакарните котли... стари предмети кои

и заминале, но...

"Мајка ми ја заклучила куќата и клучот го оставила под камената плоча на прагот. Паметам дека секогаш велеше: 'Оставив полна куќа за да се вратам некогаш, тука на своето огниште'. За жал, никогаш не успеа да се врати. Клучот го најдов јас, кога ги

МАЈКА МУ НА БРКОСКИ ОСТАВИЛА ПОЛНА КУЌА, НО НИКОГАШ НЕ СЕ ВРАТИЛА ВО НЕА

вото има кујна и шпајз и голем дневен престој. Катот е со приближно исти димензии, а содржи затворен чардак, одаја и мало чардаче односно "куќа" за престој. Единствен современ функционален елемент е бањата, која се наоѓа на катот. Одаите се преполни со стари фотографии, на кои се прика-

се пронајдени запретани во урнатините на старата куќа.

Господинот Мелетије се присетува и на далечната 1940 година. Во тој период качачките банди го тероризирале и го пљачкувале населението во мијачкиот крај. Неговите родители си ги собрале неопходните предмети

расчистувајќи урнатините на старата куќа. Беше на истото место, под камената плоча на прагот, каде што го имаше оставено мајка ми пред четири децении. Сè друго беше искршено, однесено, опљачкано, уништено од забот на времето. Само клучот беше цел...", вели господинот Мелетије.